

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-96(5)/16/JS

Warszawa, 20 grudnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/ 104 /2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Daniela Piekarskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Daniel Piekarski SUBREST w Pyrzowicach od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z 30 września 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.72.2016/71DEC/16), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego o niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 19 – 22 lipca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej również „*Śląskim WIIH*”, w placówce gastronomicznej mieszczącej się w Katowicach przy Pl. Wilhelma Szewczyka 2 lok. 1_1.4/44, należącym do przedsiębiorcy Daniela Piekarskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Daniel Piekarski SUBREST w Pyrzowicach, zwanego dalej również „*stroną*”, stwierdzono wprowadzenie do obrotu jednej partii wyrobu kulinarnego o nazwie „Sandwicz Filet z Kurczaka 15 cm” o niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprzekazanie konsumentom finalnym informacji o składnikach alergennych występujących w wyrobie, co naruszało art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy

Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011” oraz § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 729), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 22 lipca 2016 r. (nr akt kontroli: HU.8361.72.2016).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 6 września 2016 r., Śląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Daniela Piekarskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Daniel Piekarski SUBREST w Pyrzowicach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego (wyrobu kulinarnego) nieodpowiadającego jakości handlowej oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona została również wezwana do przekazania informacji o wielkości obrotu i przychodu osiągniętego w poprzednim roku.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując jedynie kopię zeznania podatkowego oraz oświadczenie o zaliczaniu się do mikroprzedsiębiorców.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 30 września 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.72.2016/71DEC/16), Śląski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Danielowi Piekarskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Daniel Piekarski SUBREST w Pyrzowicach, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego (wyrobu kulinarnego) o niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie.

Pismem z 17 października 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie jej w całości oraz umorzenie postępowania w tym zakresie, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej poprzez błędne przyjęcie, iż działalność odwołującego się nie spełnia wymagań w zakresie jakości handlowej, podczas gdy nie wykonał on żadnych zabiegów mających na celu ukrycie rzeczywistego składu produktów,
2. naruszenie art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 poprzez błędne przyjęcie, iż odwołujący nie udostępnił dla konsumentów informacji o składnikach alergennych

zawartych w przygotowywanych produktach, podczas gdy taka informacja była zamieszczona i konsument może sam przeanalizować skład swojej kanapki,

3. naruszenie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, z uwagi na brak podstaw do wymierzenia kary pieniężnej,
4. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez niezastosowanie art. 7 Kpa, art. 77 Kpa w związku z art. 80 Kpa z uwagi na brak wszechstronnego zebrania i rozważenia materiału dowodowego, w szczególności poprzez brak odniesienia się do faktu, iż w restauracji znajduje się wymagana przepisami prawa informacja o zawartych w przygotowywanych produktach alergenach - ujawniona także podczas kontroli oraz opisana w protokole, lecz nieuwzględniona w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu odwołania strona wskazała, że w restauracji została zamieszczona informacja o treści „Informacje o alergenach skorzystaj z tego kodu QR lub zapytaj artystę kanapkowego. Twoje zamówienie jest przygotowywane w miejscu, w którym wykorzystywane są alergeny. Staramy się oddzielać od siebie wszystkie elementy, jednak nie jesteśmy w stanie zagwarantować, że produkty będą wolne od alergenów. Nie możemy zagwarantować, że produkt będzie wegetariański.”, która jej zdaniem spełnia wymagania udzielania informacji o alergenach zawartych w przygotowywanych produktach. Strona podniosła również, że występowanie alergenów jest niemożliwe do całkowitego wyeliminowania, dlatego wychodząc na przeciw zapotrzebowaniom konsumentów restauracja korzysta z elektronicznej tablicy informacyjnej, na której każdy konsument zamawiający ma możliwość samodzielnego zeskanowania kodu QR, na podstawie którego uzyskuje szczegółowe informacje o alergenach w konkretnej przyrządzonej kanapce. Co więcej do informacji publicznej została podana informacja, iż konsumenci w każdej chwili wszelkich potrzebnych informacji mogą zasięgnąć u personelu restauracji. Zdaniem strony Śląski WIIH błędnie obciążył karą pieniężną w wysokości 500 zł za rzekomy brak uwidocznienia informacji o składnikach alergennych, bo takie informacje zostały podane.

Pismem z 4 listopada 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Daniela Piekarskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Daniel Piekarski SUBREST w Pyrzowicach, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

W myśl art. 13 ust. 1 ww. rozporządzenia, bez uszczerbku dla przepisów krajowych przyjętych na mocy art. 44 ust. 2, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, wyraźnie czytelne oraz, w stosownych przypadkach, nieusuwalne. Nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte, pomniejszone ani przerwane jakimikolwiek innymi nadrukami, ilustracjami czy innym materiałem.

Rozporządzenie w sprawie znakowania w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (składniki alergenne).

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku jednej partii wyrobu kulinarnego o nazwie „Sandwicz Filet z Kurczaka 15 cm”, oferowanego do sprzedaży, w placówce należącej do strony nie zapewniono konsumentom informacji o substancjach alergennych, w sposób wynikający z § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania. Zdaniem Prezesa UOKiK, Śląski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu partię artykułu rolno-spożywczego niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie zgadza się z ustaleniami kontroli, wskazując, że w restauracji została zamieszczona informacja o treści „Informacje o alergenach skorzystaj z tego kodu QR lub zapytaj artystę kanapkowego. Twoje zamówienie jest przygotowywane w miejscu, w którym wykorzystywane są alergeny. Staramy się oddzielać od siebie wszystkie elementy, jednak nie jesteśmy w stanie zagwarantować, że produkty będą wolne od alergenów. Nie możemy zagwarantować, że produkt będzie wegetariański.”, która jej zdaniem spełnia wymagania udzielania informacji o alergenach zawartych w przygotowywanych produktach. Co więcej w opinii strony, do informacji publicznej została podana informacja, iż konsumenci w każdej chwili wszelkich potrzebnych informacji mogą

zasięgnąć u personelu restauracji. W związku z powyższym, zdaniem strony, Śląski WIIH błędnie obciążył karą pieniężną w wysokości 500 zł za rzekomy brak uwidocznienia informacji o składnikach alergicznych, bo takie informacje zostały podane. Fakt, ten potwierdza również Protokół kontroli, z którego wynika, że informacja o alergenach została uwidoczniiona.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa, że zarzuty strony nie zasługują na uwzględnienie. Odnośnie argumentu strony, iż wymagane prawem informacje znajdowały się w restauracji, Prezes UOKiK faktu tego nie neguje, jednakże zauważa, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby były one bezpośrednio dostępne konsumentowi. Protokół kontroli z 22 lipca 2016 r. wskazuje, że udostępnienie kodu QR, którego odczytanie bez użycia odpowiedniego urządzenia elektronicznego i stosownego oprogramowania nie jest możliwe oraz przekazanie ustne informacji przez personel restauracji nie można było uznać za sposób bezpośrednio dostępny konsumentowi finalnemu. Tymczasem rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 2, jednoznacznie stanowi, iż informacje o produktach sprzedawanych bez opakowań jednostkowych podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu (podkreślenia Prezesa UOKiK). Przyjąć w związku z tym należy, że spełnieniem ww. wymogu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), ale tylko wtedy, gdy konsument ma możliwość bezpośredniego zapoznania się z tymi informacjami. W opinii Prezesa UOKiK, strona dokonała niewłaściwej interpretacji przepisu § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Nie chodzi bowiem tylko o to, aby informacje były dostępne (obecne, ujawnione, osiągalne) w miejscu sprzedaży, muszą one natomiast znajdować się w miejscu, do którego konsumenci mają bezpośredni, czyli niczym nieprzedzielony, nieutrudniony dostęp, w konsekwencji, aby brak było jakichkolwiek przeszkód w osiągnięciu pożądanego przez konsumentów informacji. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie, mimo iż w restauracji znajdowała się informacja o treści „Informacje o alergenach skorzystaj z tego kodu QR lub zapytaj artystę kanapkowego. Twoje zamówienie jest przygotowywane w miejscu, w którym wykorzystywane są alergeny. Staramy się oddzielać od siebie wszystkie elementy, jednak nie jesteśmy w stanie zagwarantować, że produkty będą wolne od alergenów. Nie możemy zagwarantować, że produkt będzie wegetariański.”, to konsumenci, wbrew opinii strony, nie mieli do nich bezpośredniego dostępu, gdyż odczytanie kodu QR wymagało posiadania odpowiedniego urządzenia elektronicznego i stosownego oprogramowania.

Prezes UOKiK zauważa też, że możliwość podania informacji przez personel w postaci ustnej należy rozpatrywać w kontekście art. 12 rozporządzenia 1169/2011, który wskazuje w ust. 3, że inne sposoby podawania informacji niż na etykiecie lub opakowaniu będą możliwe po przyjęciu przez Komisję Europejską stosownych aktów delegowanych i dotyczy środków opakowanych. Ten sam art. 12 w ust. 5 stanowi, że do żywności nieopakowanej ma zastosowanie art. 44 tego rozporządzenia. Przepis art. 44 ust. 2

rozporządzenia 1169/2011 pozostawił państwom członkowskim swobodę co do przyjmowania przepisów krajowych dotyczących sposobu udostępniania danych szczegółowych o żywności nieopakowanej. Polski ustawodawca nakazał, by dane obowiązkowe były „podawane w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentowi finalnemu (§ 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania). Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie ponieważ to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu. Wykaz składników produktów oferowanych luzem powinien być bezpośrednio dostępny dla konsumentów, niewystarczającym jest udostępnianie tego rodzaju informacji ustnie, za pośrednictwem personelu. Nie zmienia tego nawet fakt, że konsumenci są świadomi tego, na co są uczuleni i proszą o niestosowanie danych składników w zamawianej potrawie, gdyż mogą znajdować się w niej składniki alergenne, których by się nie spodziewali.

Mając na uwadze powyższe, wykaz składników alergicznych nie był zatem uwidoczniiony dla konsumentów, gdyż kod QR ani informacje udzielane ustnie przez personel nie zapewniały konsumentom bezpośredniej możliwości zapoznania się z nimi, tym samym – w ocenie Prezesa UOKiK – nie spełniały wymogu § 19 ust. 1 pkt 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Jak wskazano wyżej, przedsiębiorca ma możliwość wyboru sposobu przekazania konsumentom obowiązkowych informacji o produktach oferowanych „luzem”, jednak pod warunkiem, że zapewni bezpośredni dostęp do miejsca, w którym te informacje się znajdują (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15). Podanie informacji przez personel w formie ustnej, czy umieszczenie informacji w miejscu, które nie jest dostępne dla wszystkich (kod QR) konsumentów narusza ww. przepisy rozporządzenia w sprawie znakowania, wobec czego organ pierwszej instancji zasadnie uznał, iż strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Odnosząc się zarzutu naruszenia art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, Prezes UOKiK wyjaśnia, że pojęcie to zostało dokładnie zdefiniowane i obejmuje między innymi oznakowanie artykułu rolno-spożywczego, które w niniejszej sprawie nie spełniało wymogów obowiązujących przepisów. W związku z powyższym to strona błędnie przyjmuje, że oferowane przez nią produkty odpowiadały jakości handlowej, podczas gdy były one nieprawidłowo oznakowane.

W kwestii naruszenia art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, z uwagi na brak podstaw do wymierzenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK zauważa, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości

handlowej podlega karze określonej w tych przepisach. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego. Zauważyć też należy, że ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań wspomnianego prawa. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisów ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od jakichkolwiek okoliczności. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej lub zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w każdym przypadku skutkuje wydaniem przez organ decyzji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia naruszenia interesów konsumentów – decyzji wymierzającej karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości (art. 40a ust. 1 pkt 3 lub 4) albo, w przypadku niewielkiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary (art. 40a ust. 5c), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Odnosząc się zarzutu naruszenia art. 7 i 77 Kpa związku z art. 80 Kpa z uwagi na brak wszechstronnego zebrania i rozważenia materiału dowodowego, w szczególności poprzez brak odniesienia się do faktu, iż w restauracji znajduje się wymagana przepisami prawa informacja o zawartych w przygotowywanych produktach, Prezesa UOKiK, uważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Tym samym, merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych. Twierdzenie strony, że w sprawie doszło do naruszenia ww. przepisów Kpa, nie znajduje uzasadnienia. Należy też zaznaczyć, że Protokół kontroli z 22 lipca 2016 r. został podpisany przez pracownika kontrolowanego bez zastrzeżeń, a kontrolowany zgodnie z pouczeniem zawartym w protokole mógł wnieść do niego uwagi jeszcze w ciągu siedmiu dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu.

Podsumowując powyższe, a także po przeprowadzeniu oceny przesłanek określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej dokonanej przez organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą zaskarżonej decyzji. Nie

ulega, wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom pełnych informacji o oferowanych produktach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej. Nieprawidłowe oznakowanie stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności.

Prezes UOKiK nie znalazł także podstaw do zastosowania art. 40a ust. 1 pkt 5c o odstąpieniu od wymierzenia kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1-3a, zważywszy na znaczny stopień szkodliwości czynu oraz naruszenie wymagań w zakresie przekazywania informacji konsumentom na temat oferowanych produktów w szczególności dotyczących składników alergicznych.

Należy zauważyć też, że Śląski WIIH zastosował karę pieniężną w wysokości 500 zł, która jest najniższą i zarazem najwyższą z możliwych przewidzianych ustawowo. Wysokość kary bowiem nie może przekraczać pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej do obrotu, która w tym przypadku wynosiła 373,50 zł (5 x 74,70 zł), nie może być jednak niższa niż 500 zł.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie zdaniem Prezesa UOKiK wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełni funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3

ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski